

ПЛЕННИКЪ

IV.

Съмна се. Пенчо почака докато изгрѣ слънцето. По-разгледа наоколо и не можа нищо да види. Нѣмаше ни село, ни гора, ни градъ. Простираше се безкрайна пустиня, покрита съ пѣсѣкъ. А слънцето още отъ сутринята започна да пече страшно.

Пенчо слѣзе отъ дървото и тръгна на посоки по пѣсѣка.

Вървѣше той умисленъ, гладенъ, безъ да знае кжде отива. По едно време той видѣ една пѣсѣчна могила. По-качи се на могилата и отъ нея видѣ нѣколко дървета, а край тѣхъ малки схлупени колиби. Колкото и да бѣше уморенъ, Пенчо изведнажъ затича къмъ селото. Защото това бѣше малко негърско село.

Пенчо се зарадва много, че ще види хора. Но още не влѣзълъ въ селото, той чу глухи удари на тѣпанъ. И веднага почнаха да изскачатъ отъ всѣка колиба черни, голи мъже, жени, деца. Мжжетъ държеха въ ржцетъ си дълги копия. Скоро тѣ заобиколиха Пенчо и като викаха страшно, сочеха копията си срещу него...

Пенчо се спрѣ изплашенъ, дигна ржце нагоре и падна на колѣне. Чернокожитѣ го приближиха и, като го видѣха, че е тѣй малъкъ, засмѣха се и се прѣснаха. Край него останаха само децата негърчета. Тѣ започнаха да тичатъ около него, да пѣятъ нѣкакви чудни пѣсни, да се въртятъ, да клѣкатъ и ставатъ... А следъ това нѣколко по-голъми негърчета се спузнаха върху Пенчо, грабнаха го за ржце, за крака и го понесоха... Носиха го, носиха, та чакъ срѣдъ селото. Тамъ го хвърлиха въ единъ чуденъ дървенъ кафезъ, направенъ отъ дървени прѣти, забити въ земята, преплетени горе съ тънки клончета. Кафезътъ бѣше покритъ съ голѣми чудни листа да пазятъ сѣнка. Пенчо се зарадва много на тая сѣнка, защото слънцето печеше силно и той бѣше цѣлъ почервенѣлъ...